

Sygn. akt II CSK 494/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa K. S.

przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód złożył skargę kasacyjną, a wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadnił występowaniem istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni art. 445 § 1 k.c. Problem dotyczy tego, w jaki sposób ustalać należy wysokość zadośćuczynienia – skarżący kwestionuje zastosowanie przez Sądy taryfikatora odnoszącego się do procentowego uszczerbku na zdrowiu, jakiego doznał, oraz „ceny” za 1% uszczerbku. Tak sformułowane zagadnienie prawne i potrzeba wykładni przepisów nie przemawiają jednak za przyjęciem skargi do rozpoznania. Trzeba wskazać, że polskie prawo pozostawia w gestii prawa sędziowskiego ustalenie wysokości należnego w danej sytuacji zadośćuczynienia. Sądy powinny uwzględnić zarówno jego funkcję kompensacyjną, jak i całokształt okoliczności faktycznych sprawy, a w szczególności rodzaj naruszonego dobra i stopień naruszenia. Taka elastyczna reguła pozwala dostosować wysokość zadośćuczynienia do każdej sprawy. Oczywiście zasądzoną kwotę można kwestionować, jednak tylko w ramach podstaw kasacyjnych. Nie jest ani możliwe, ani pożądane, aby Sąd Najwyższy wiążąco przesądził, jak kalkulować wysokość należnego zadośćuczynienia. W konsekwencji tak ujęte zagadnienie prawne i potrzeba wykładni przepisów prawa nie przemawiają za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy nie obciążył powoda kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.

[aw]

jw